

Sygnatura akt VIII Ga 255/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SO Natalia Pawłowska-Grzelczak (spr.)

SR del. Jarosław Łazarski

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 3 lutego 2016 roku, sygnatura akt X GC 174/15

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. J. Ł. SSO P. S. SSO N. G.

Sygn. akt VIII Ga 255/16

UZASADNIENIE

W dniu 12 listopada 2014 roku powódka Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła do tutejszego Sądu pozew przeciwko Przedsiębiorstwu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o zapłatę kwoty 50 000 zł wraz z odsetkami umownymi liczonymi w sposób wskazany w pozwie i zapłatę kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że domaga się od pozwanej kwoty 50 000 zł tytułem zwrotu pożyczki udzielonej na podstawie umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku. Powódka podała, że zgodnie z umową pożyczka miała zostać zwrócona do dnia 30 czerwca 1997 roku wraz z odsetkami w wysokości 21 % w skali roku, jednak strony zawarły kolejno siedem aneksów do umowy, którymi zmieniły postanowienia dotyczące terminu zwrotu pożyczki i wysokości należnych odsetek. Ostatecznie ustalony termin zwrotu pożyczki przypadął w dniu 31 grudnia 2011 roku, jednak mimo jego nadejścia i wezwania pozwanej do zwrotu pożyczki, pozwana pożyczki nie zwróciła.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podała, że w dniu 31 grudnia 2000 roku dokonała potrącenia swojej wierzytelności względem powódki w łącznej kwocie 36 850 zł, na którą to kwotę złożyły się kwoty: 6000 zł wynikająca z różnicy ceny sprzedaży niezabudowanej działki gruntu nr (...) o obszarze 2 210 m², położonej przy ul. (...) ceną rzeczywiście uiszczoną przez powódkę; 14 000 zł wynikająca z umowy zbycia udziałów zawartej w dniu 24 listopada 2000 roku między stronami; 8 854 zł wynikająca z różnicy między wysokością należności z faktury VAT nr (...) a należnością rzeczywiście uiszczoną przez powódkę oraz 2 996 zł wynikająca z faktury VAT nr (...). Nadto, pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powódki, wskazując, że roszczenie powódki stało się najpóźniej wymagalne w dniu 1 lutego 2001 roku. Pozwana wskazała, że strony poza aneksami z dnia 3 czerwca 1997 roku i 4 stycznia 1999 roku nie zawierały innych aneksów do dnia 20 grudnia 2009 roku, o czym świadczy nie wystawianie przez powódkę w tym okresie not księgowych. Dopiero w dniu 20 grudnia 2009 roku strony podpisały pięć aneksów datowanych na dzień 3 stycznia 2001 roku, 31 grudnia 2002 roku, 30 grudnia 2004 roku, 25 grudnia 2007 roku oraz 20 grudnia 2009 roku. W ocenie pozwanej, przedmiotowe aneksy stanowiły uznanie przez pozwaną roszczenia i przerwały bieg przedawnienia w myśl art. 123 § 1 pkt 2 k.c. Pozwana zauważyła, że zakaz umawiania się co do innego okresu przedawnienia określony w art. 119 k.c. obejmuje także zakaz umawiania się co do wymagalności roszczenia z terminowego zobowiązania o zapłatę, po tym jak stało się ono wymagalne. Pozwana wskazała, że po kolejnych przerwach terminu przedawnienia, przedawnienie rozpoczęło bieg w dniu 20 grudnia 2009 roku (tj. w dacie podpisania ostatniego aneksu), 3-letni termin przedawnienia upłynął w dniu 21 grudnia 2012 roku, a zatem przed wytoczeniem powództwa w sprawie, co nastąpiło 12 listopada 2014 roku.

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w punkcie I. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 50000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) wraz z odsetkami od dnia 1 stycznia 2012 r. w wysokości odsetek ustawowych (określonych od dnia 1 stycznia 2016 r. jako odsetki ustawowe za opóźnienie, w punkcie II. zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki umowne od kwoty 50000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) liczone w następujący sposób: - od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 30 grudnia 2002 r. w wysokości 12% w skali roku, - od dnia 31 grudnia 2002 r. do dnia 29 grudnia 2004 r. w wysokości 6% w skali roku, - od dnia 30 grudnia 2004 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. w wysokości 4 % w skali roku, - od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. w wysokości 5 % w skali roku, z tym zastrzeżeniem, że odsetki umowne nie mogą przewyższać czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, w punkcie III. oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w punkcie IV. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4917 zł (cztery tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powódka Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą S. jest powiązana udziałowo ze Spółdzielnią (...). Pozwana nie należy udziałowo do grupy (...), ale współpracowała ze spółkami wchodzącymi w jej skład, w tym zawierała z tymi spółkami umowy pożyczki. W skład grupy (...) wchodzi wiele spółek. Spółki współpracują ze sobą gospodarczo, istnieje także taka praktyka, że spółki udzielają sobie nawzajem pożyczek. (...) zarabia na udzielaniu pożyczek, nie zależy jej na spłacie kapitału pożyczki, lecz na regularnej spłacie odsetek, ponieważ jest to bardziej opłacalne niż gdyby ulokować kwotę pożyczki na lokacie. W ramach grupy (...) raczej nie stosuje się praktyk, aby kwoty pożyczek były spłacane w drodze kompensaty. Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 27 listopada 1996 roku powódka reprezentowana przez ówczesnego dyrektora zarządu J. R. zawarła z pozwaną reprezentowaną przez dyrektora zarządu J. M. (1) umowę, przedmiotem której było udzielenie pożyczki pieniężnej w kwocie wynoszącej 50 000 zł. W § 2 umowy pożyczkobiorca (pозwana) zobowiązał się do zwrotu pożyczkodawcy (powódce) pełnej kwoty pożyczki jednorazowo w terminie do dnia 30 czerwca 1997 roku. Łącznie ze spłatą pożyczonej kwoty pożyczkobiorca zobowiązał się zapłacić odsetki za okres udzielenia pożyczki w wysokości 21% kwoty pożyczki w skali rocznej liczone od dnia przekazania kwoty pożyczki do dnia jej zwrotu. Zgodnie z § 3 umowy w przypadku niedokonania zwrotu pożyczki w ustalonym terminie, pożyczkobiorca obowiązany jest do zapłaty odsetek za zwłokę w

wysokości ustawowej. W § 6 umowy strony ustaliły, że zmiany niniejszej umowy dla swojej ważności wymagają formy pisemnej w postaci aneksu.

Sąd I instancji ustalił, że umowa pożyczki była przez strony zmieniana poprzez zawarcie pisemnych aneksów. W aneksie zawartym w dniu 3 czerwca 1997 roku strony zmieniły § 2 umowy poprzez zmianę terminu zwrotu pożyczki do dnia 31 października 2000 roku. Aneksem z dnia 4 stycznia 1999 roku strony ponownie zmieniły § 2 umowy poprzez zmianę terminu zwrotu pożyczki oraz zmianę określonej w umowie stopy procentowej odsetek, nadając mu następującą treść: „pożyczkobiorca zobowiązuje się do zwrotu pożyczkodawcy pełnej kwoty pożyczki w terminie do dnia 31 stycznia 2001 roku. Za okres udzielenia pożyczki od momentu podpisania niniejszego aneksu pożyczkobiorca zapłaci odsetki liczone od kwoty pożyczki w wysokości 12 % w skali rocznej”. Kolejnym aneksem zawartym w dniu 3 stycznia 2001 roku strony zmieniły § 2 umowy poprzez zmianę terminu zwrotu pożyczki, przedłużając ten termin do dnia 31 grudnia 2002 roku. W aneksie z dnia 31 grudnia 2002 roku strony zmieniły § 2 umowy poprzez zmianę terminu zwrotu pożyczki, przedłużając ten termin do dnia 31 grudnia 2004 roku, a nadto zmieniły stopę procentową odsetek ustalając, że za okres udzielenia pożyczki za okres od momentu podpisania aneksu pożyczkodawca zapłaci odsetki liczone od kwoty pożyczki w wysokości 6 % w skali rocznej. W przedmiotowym aneksie strony zaznaczyły, że zmiana następuje z dniem 31 grudnia 2002 roku. Powyższe aneksy z dnia 3 czerwca 1997 roku, z dnia 4 stycznia 1999 roku, 3 stycznia 2001 roku oraz 31 grudnia 2002 roku zostały podpisane przez J. R. występującego w imieniu powódki oraz J. M. (1) występującego w imieniu pozwanej. Rzeczone aneksy zawierały postanowienie, że pozostałe paragrafy umowy nie ulegają zmianie. Anekсы z dnia 3 czerwca 1997 roku, z dnia 4 stycznia 1999 roku, 3 stycznia 2001 roku zostały sporządzone według jednakowego wzoru. Projekty w/w aneksów sporządził J. R.. W dniu 30 grudnia 2004 roku strony zawarły kolejny aneks do umowy pożyczki, zmieniając § 2 umowy poprzez przedłużenie terminu zwrotu pożyczki do dnia 31 grudnia 2007 roku oraz poprzez zmianę stopy procentowej odsetek poprzez jej obniżenie do 4 % w skali roku. Strony ustaliły w aneksie, że zmiana obowiązuje z dniem 1 stycznia 2005 roku. W dniu 25 grudnia 2007 roku strony ponownie anektowały umowę, zmieniając postanowienia § 2 umowy poprzez przedłużenie terminu zwrotu pożyczki do dnia 31 grudnia 2009 roku. Jednocześnie strony ustaliły, że odsetki liczone będą nadal według stopy 4 % w skali roku. Strony zaznaczyły w aneksie, że zmiana następuje z dniem 1 stycznia 2008 roku. Aneksem z dnia 20 grudnia 2009 roku strony zmieniły § 2 umowy przedłużając termin zwrotu pożyczki do dnia 31 grudnia 2011 roku, a nadto ustaliły, że pożyczkobiorca zapłaci odsetki liczone od kwoty pożyczki w wysokości 4 % w skali rocznej za 2010 roku, a za 2011 roku zapłaci odsetki w wysokości 5 % w skali roku. Strony uzgodniły w aneksie, że zmiana następuje z dniem 1 stycznia 2010 roku. Powyższe aneksy z dnia 30 grudnia 2002 roku, z dnia 25 grudnia 2007 roku oraz z dnia 20 grudnia 2009 roku zostały podpisane przez C. I. w imieniu powódki oraz przez J. M. (1) w imieniu pozwanej. Rzeczone aneksy zawierały postanowienie, że pozostałe paragrafy umowy nie ulegają zmianie oraz zostały sporządzone według jednakowego wzoru. Projekty w/w aneksów sporządziła C. I..

Sąd Rejonowy wskazał, iż aneksy były podpisywane albo w siedzibie spółki (...) przy ul. (...) w S. albo w siedzibie Spółdzielni (...) przy ul. (...) w S.. Anekсы zawierane były przed upływem terminu zwrotu pożyczki wynikającego z poprzednich aneksów. C. I. podpisywała aneksy w obecności J. M. (2). J. R. był obecny podczas podpisywania niektórych aneksów zawieranych przez C. I. i J. M. (1). Zarząd powodowej spółki (...) na posiedzeniach rady nadzorczej spółki informował członków rady nadzorczej K. K. i A. S. o zawieraniu aneksów do umowy pożyczki w przedmiocie przedłużenia terminów spłaty pożyczki. Podczas gdy dyrektorem zarządu był J. R. to on składał przedmiotową informację radzie nadzorczej, a od kiedy dyrektorem zarządu była C. I. to ona informowała radę nadzorczą o aneksowaniu umowy pożyczki.

Sąd Rejonowy ustalił ponadto, że W 2000 roku strony postępowania współpracowały ze sobą gospodarczo, w tym pomiędzy spółkami doszło do zawarcia kilku umów. W dniu 18 maja 2000 roku pozwana i powódka zawarły umowę sprzedaży nieruchomości stanowiącej niezabudowaną działkę gruntu numer (...) o obszarze 2.2010 m², położoną przy ul. (...) w S. za cenę 79 000 zł, na podstawie której pozwana sprzedała powódce w/w działkę, a powódka zobowiązała się zapłacić z tego tytułu cenę sprzedaży. W dniu 24 listopada 2000 roku pozwana zbyła na rzecz powódki prawo do 140 udziałów w spółce (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o łącznej wartości nominalnej 14 000 zł. Na mocy przedmiotowej umowy powódka zobowiązała się wobec pozwanej do zapłaty tytułem ceny kwoty

równej rzeczywistej wartości zbywanych udziałów, którą strony ustaliły na 14 000 zł. Powódka zlecała pozwanej wykonanie prac remontowych, w związku z czym w dniu 18 października 2000 roku pozwana wystawiła na rzecz powódki fakturę VAT nr (...) na kwotę 2 996 zł tytułem wykonania oświetlenia przy ul. (...) – J.. Następnie, w dniu 18 grudnia 2000 roku pozwana wystawiła na rzecz powódki fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 20 8000 zł tytułem opłaty przyłączeniowej wg taryfy dla energii elektrycznej nr II poz. 3 S. – J..

Sąd I instancji ustalił, że pismem z dnia 31 grudnia 2000 roku pozwana zwróciła się do powódki z prośbą o dokonanie kompensaty należności z tytułu odsetek od pożyczki za rok 1998 rok w wysokości 10 500 zł, za 1999 rok w wysokości 10 500 zł, za 2000 rok w wysokości 10 500 zł oraz noty 1/00 wystawionej tytułem opłaty skarbowej w wysokości 910,90 zł na poczet zakupionych przez powódkę udziałów (w kwocie 14 000 zł), dopłaty do zakupionego gruntu (w kwocie 6 000 zł), zapłaty za fakturę nr (...) (w kwocie 2 996 zł) oraz częściowej zapłaty za fakturę nr (...) (w kwocie 9 414,90 zł). Pismo nie zostało podpisane przez przedstawicieli pozwanej. Pismo zostało przyjęte w siedzibie powodowej spółki przez C. I., która wówczas pełniła tam funkcje ogólnie administracyjne i organizacyjne. Powódka skompensowała należności stron i rozliczyła je w sposób wskazany w piśmie pozwanej z dnia 31 grudnia 2000 roku. Pozostała część należności wynikającej z faktury VAT nr (...) w kwocie 11 385,10 zł została skompensowana z należnościami jakie przysługiwały powódce wobec pozwanej z tytułu zwrotu zaliczki wpłaconej na poczet robót budowlanych.

Ponadto ustalono, że w dniu 29 września 2009 roku powódka wystawiła na rzecz pozwanej notę księgową nr (...) na kwotę 910,90 zł tytułem 50 % opłaty skarbowej. Powódka rozliczyła należność z noty księgowej nr (...) z należnościami pozwanej z tytułu ceny udziałów sprzedanych na podstawie umowy z dnia 24 listopada 2000 roku. Powódka nie kompensowała należności pozwanej z należnością główną, tj. kwotą pożyczki 50 000 zł.

Sąd I instancji ustalił także, że powódka naliczała pozwanej od kwoty kapitału w wysokości 50 000 zł odsetki umowne. Główna księgową powodowej spółki (...) wystawiła noty księgowe obciążające pozwaną spółkę z tytułu odsetek od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku. Przedmiotowe noty księgowe były wystawiane w grudniu każdego roku, począwszy od 31 grudnia 1998 roku. Sąd Rejonowy wskazał, iż zostały wystawione następujące noty księgowe:

- w dniu 31 grudnia 1998 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 10 500 zł tytułem odsetek od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 21 % stopy procentowej;

- w dniu 31 grudnia 1999 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 10 500 zł tytułem odsetek od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 21 % stopy procentowej;

- w dniu 31 grudnia 2000 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 10 500 zł tytułem odsetek od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 21 % stopy procentowej;

- w dniu 31 grudnia 2001 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 6 000 zł tytułem odsetek od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 12 % stopy procentowej;

- w dniu 31 grudnia 2002 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 6 000 zł tytułem odsetek od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 12 % stopy procentowej;

- w dniu 31 grudnia 2003 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 6 000 zł tytułem odsetek od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 12 % stopy procentowej;

- w dniu 31 grudnia 2004 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 3 000 zł tytułem mylnie rozliczonych odsetek za 2003 rok od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku (policzono $50\,000 \times 12\% = 6\,000$, winno być $50\,000 \times 6\% = 3\,000$), nadto powódka w przedmiotowej notce zaznaczyła, że obciąża pozwaną kwotą 3 000 zł tytułem odsetek za 2004 rok od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku z późniejszymi zmianami według 6% stopy procentowej;

- w dniu 31 grudnia 2005 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 2 000 zł tytułem odsetek za 2005 rok od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 4 % stopy procentowej;
- w dniu 31 grudnia 2006 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 2 000 zł tytułem odsetek za 2006 rok od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 4 % stopy procentowej;
- w dniu 31 grudnia 2007 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 2 000 zł tytułem odsetek od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 4 % stopy procentowej;
- w dniu 31 grudnia 2008 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 2 000 zł tytułem odsetek od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 4 % stopy procentowej;
- w dniu 31 grudnia 2009 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 2 000 zł tytułem odsetek za 2009 od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 4 % stopy procentowej;
- w dniu 31 grudnia 2011 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 2 000 zł tytułem odsetek za 2011 od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 4 % stopy procentowej;
- w dniu 18 grudnia 2012 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 500 zł tytułem od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku za 2011 rok zgodnie z aneksem z dnia 20 grudnia 2009 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 1 % stopy procentowej, zaznaczając, że za 2011 rok odsetki powinny być liczone przy zastosowaniu stopu 5 %, a policzono 4 %;
- w dniu 18 grudnia 2012 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 6 500 zł tytułem odsetek za 2012 rok zgodnie z § 3 umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku i aneksem z dnia 20 grudnia 2009 roku przedłużającego pożyczkę do 31 grudnia 2011 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 13 % stopy procentowej;
- w dniu 31 grudnia 2013 roku powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 6 500 zł tytułem odsetek za 2013 rok zgodnie z § 3 umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku i aneksem z dnia 20 grudnia 2009 roku przedłużającego pożyczkę do 31 grudnia 2011 roku, tj. od kwoty 50 000 zł przy zastosowaniu 13 % stopy procentowej.

Sąd Rejonowy wskazał, że powódka wystawionych not księgowych nie wysyłała do pozwanej za zwrotnym potwierdzeniem odbioru z uwagi na wzajemną współpracę. Powódka wezwała pozwaną do dobrowolnej zapłaty kwoty 82 000 zł, na którą złożyła się kwota 50 000 zł tytułem zwrotu pożyczki wraz z wyliczonymi przez powódkę odsetkami umownymi. Powódka w wezwaniu do zapłaty nie ujęła należności z tytułu odsetek przed 2001 rokiem z uwagi na to, że odsetki za wcześniejszy okres rozliczyła z innymi należnościami stron. Na potrzeby wyliczenia odsetek od kwoty kapitału pożyczki, tj. 50 000 zł powódka przyjęła 12 % stopę za okres od 1 stycznia 2001 roku do 31 grudnia 2001 roku, 12 % za okres od 1 stycznia 2002 roku do 30 grudnia 2002 roku, 6 % za dzień 31 grudnia 2002 roku, 6 % za okres od 1 stycznia 2003 roku do 31 grudnia 2003 roku, 6 % za okres od 1 stycznia 2004 roku do 29 grudnia 2004 roku, 4% za okres od 30 grudnia 2004 roku do 31 grudnia 2004 roku, 4 % za okres od 1 stycznia 2005 roku do 31 grudnia 2005 roku, 4 % za okres od 1 stycznia 2006 roku do 31 grudnia 2006 roku, 4 % za okres od 1 stycznia 2007 roku do 31 grudnia 2007 roku, 4 % za okres od 1 stycznia 2008 roku do 31 grudnia 2008 roku, 4 % za okres od 1 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2009 roku, 5 % od 1 stycznia 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku, 13 % za okres od 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku, 13 % za okres od 1 stycznia 2013 roku do 31 grudnia 2013 roku oraz 13 % za okres od 1 stycznia 2014 roku do 12 listopada 2014 roku.

Ponadto ustalono, iż w 2006 roku w księgach rachunkowych pozwanej spółki figurowała jeszcze pożyczka udzielona pozwanej przez powódkę. Zatrudniona przez pozwaną spółkę księgowa E. F. nie widziała o jakichkolwiek aneksach do umowy. Nie miała w dokumentach żadnego aneksu do umowy. E. F. od swoich przełożonych otrzymała informację, że pożyczka będzie rozliczana z powódką poprzez wykonanie robót. W 2006 roku wobec pozwanej spółki prowadzone było postępowanie kontrolne przez Urząd Kontroli Skarbowej w S. w przedmiocie kontroli rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczania podatku dochodowego od osób prawnych za 2003 i 2004

rok. Kontrolą objęto między innymi postanowienia umowy pożyczki zawartej z powódką w dniu 27 listopada 1996 roku na kwotę 50 000 zł na okres do dnia 30 czerwca 2002 roku z oprocentowaniem w wysokości 21 % w skali roku w powiązaniu z zapisami na koncie „pozostałe koszty operacyjne” za okres od 1 stycznia 2003 roku do 31 grudnia 2004 roku oraz dokumentami źródłowymi w postaci not księgowych z dnia 31 grudnia 2002 roku, oraz z dnia 31 grudnia 2003 roku. Według ustaleń kontrolującego rozszczenia związane z umową pożyczki uległy przedawnieniu. W toku postępowania kontrolnego w dniu 7 kwietnia 2006 roku dyrektor zarządu pozwanej spółki złożył przed organem podatkowym oświadczenie, że zawarta w dniu 27 listopada 1996 roku umowa pożyczki nie została spłacona, odsetki były rozliczone, lecz nie spłacone (nota z dnia 31 grudnia 2002 roku zaksięgowana w 2003 roku i z dnia 31 grudnia 2003 roku) oraz że do 31 grudnia 2004 roku do wyżej wymienionej umowy nie zawarto aneksów. Aneksem nr (...) datowanym na dzień 31 grudnia 2004 roku J. R. i J. M. (1) dokonali zmiany § 2 umowy pożyczki w ten sposób, że przedłożono termin zwrotu pożyczki do 30 czerwca 2007 roku oraz ustalono stopę odsetek w wysokości 8 % w skali roku począwszy od dnia 1 stycznia 2005 roku do dnia zwrotu pożyczki. W aneksie nr (...) zaznaczono, że pozostałe warunki pozostają bez zmian. Powyższy aneks nr (...) księgowa pozwanej E. F. otrzymała od J. M. (1) po kontroli skarbowej. Księgowa pozwanej spółki (...) nie księgowała not księgowych wystawianych przez powódkę, ponieważ nie zgadzała jej się kwota od której naliczano odsetki oraz dlatego, że nie płaciła tych należności. Nie zgadzała się jej także stopa % naliczanych odsetek, gdyż według posiadanego przez nią aneksu wynosiła ona 12 %, a w notach były wskazane różne stopy. E. F. nie próbowała wyjaśnić powyższych rozbieżności. Według wiedzy E. F. kwota nie spłaconej pożyczki wynosi 18 000 zł.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że powództwo było uzasadnione w przeważającej części.

Sąd Rejonowy jako podstawę materialno prawną wskazał art. 720 § 1 k.c. zgodnie, z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Strony umowy pożyczki mogą ukształtować umowę jako odpłatną albo nieodpłatną. W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie bezsporne jest, że strony łączyła umowa pożyczki oraz, że miała ona charakter odpłatny.

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana odpierając żądanie powódki podniosła zarzut potrącenia oraz zarzut przedawnienia i szereg zarzutów pobocznych.

Oceniając zarzut potrącenia zgłoszony przez pozwaną Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana w sprzeczności od nakazu zapłaty (k.101-105) podniosła, że w dniu 31 grudnia 2000 roku „dokonała potrącenia” swojej wierzytelności względem powódki w łącznej wysokości 36 850 zł. i ogólnikowo podała, że powódka na powyższe potrącenie wyraziła zgodę. W ocenie Sądu I instancji w materiale dowodowym przedstawionym przez pozwaną brak jest jakiegokolwiek dokumentu zawierającego oświadczenie woli o potrąceniu, natomiast powódka przedłożyła pismo z dnia 31 grudnia 2000 roku zawierające prośbę pozwanej o dokonanie kompensaty należności z tytułu odsetek od pożyczki za rok 1998 rok w wysokości 10 500 zł, za 1999 rok w wysokości 10 500 zł, za 2000 rok w wysokości 10 500 zł oraz noty 1/00 wystawionej tytułem opłaty skarbowej w wysokości 910,90 zł na poczet zakupionych przez powódkę udziałów (w kwocie 14 000 zł), dopłaty do zakupionego gruntu (w kwocie 6 000 zł), zapłaty za fakturę nr (...) (w kwocie 2 996 zł) oraz częściowej zapłaty za fakturę nr (...) (w kwocie 9 414,90 zł). Powódka wskazała przy tym, że wyraziła zgodę na rozliczenie wzajemnych wierzytelności stron w sposób wskazany w piśmie z dnia 31 grudnia 2000 roku i takiego rozliczenia dokonała. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że pozwana na dalszym etapie postępowania, mimo że w sprzeczności powoływała się na „dokonanie potrącenia” w dniu 31 grudnia 2000 roku zakwestionowała, aby to pozwana sporządziła przedmiotowe pismo, wskazując, że pismo to zostało sporządzone przez powódkę na potrzeby niniejszego postępowania i pismo to nie może w tym stanie rzeczy stanowić oświadczenia o potrąceniu w myśl art. 499 k.c. W ocenie Sądu Rejonowego skoro to pozwana zgłosiła zarzut potrącenia winna ona –w myśl reguły z art. 6 k.c.- udowodnić fakty, z których wywodzi skutki prawne, tj. fakt istnienia wzajemnych wierzytelności stron oraz fakt dokonania umownego potrącenia wzajemnych wierzytelności w sposób opisany w sprzeczności od nakazu zapłaty. W ocenie Sądu Rejonowego przedstawione przez pozwaną dowody z dokumentów nie dają podstaw aby określić zgodną wolę stron co do sposobu rozliczenia tych wierzytelności. Pozwana nie zaproponowała żadnego miarodajnego

dowodu na tę okoliczność, a niewystarczające okazały się zeznania E. F. i J. M. (1). Sąd Rejonowy wskazał, że w świetle przedłożonego przez powódkę dokumentu potwierdzenia księgowania (...) oraz umowy z dnia 2 kwietnia 1996 roku przekonała Sąd wersja powódki, że pozostała należność wynikająca z faktury VAT nr (...) w kwocie 11 385,10 została potrącona z należnością wpłaconą przez powódkę tytułem zaliczki na poczet robót budowlanych. Z zapisów na przedmiotowym dokumencie księgowania PK „po stronie winien” pod poz. 12 widnieje kwota 11 385,10 (stanowiąca różnicę między wartością z faktury VAT nr (...), tj. kwotą 20 800 zł a kwotą 9 414,90 zł skompensowaną wcześniej przez powódkę), zaś „po stronie Ma” widnieje należność w kwocie 25 000 zł, która jak wynika z § 3 umowy z dnia 2 kwietnia 1996 roku stanowiła zaliczkę na poczet robót budowlanych.

Reasumując Sąd Rejonowy podał, że znajdujące się w materiale dowodowym dokumenty oraz dowody osobowe potwierdzają, że między stronami doszło do umownego potrącenia ich wzajemnych wierzytelności, jednakże nie potwierdzają, że potrącenie dotyczyło kwoty należności głównej, tj. kwoty 50 000 zł.

W tym stanie rzeczy nie sposób uznać, że dochodzone przez powódkę należności w postaci kwoty kapitału pożyczki w wysokości 50 000 zł oraz odsetki umowne od 1 stycznia 2001 roku zostały umorzone na skutek umownego potrącenia.

Przechodząc do oceny drugiego z przedstawionych przez pozwaną zarzutów, a mianowicie zarzutu przedawnienia roszczenia, Sąd Rejonowy wskazał, że przedmiotowy zarzut również nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Rejonowego nie było przedmiotem sporu w toku niniejszego postępowania to, że termin przedawnienia roszczeń powódki – zgodnie z art. 118 k.c.- wynosi trzy lata. Sąd I Instancji podkreślił, że określony w art. 722 k.c. termin przedawnienia dotyczy roszczenia biorącego pożyczkę, nie zaś roszczenia dającego pożyczkę, jakim jest powódka. Wskazano też, że strony były zgodne co do tego, że trzyletni termin przedawnienia należy liczyć od daty wymagalności roszczenia powódki na co wskazuje art. 120 § 1 k.c. Sąd Rejonowy wskazał, iż w rozpoznawanej sprawie, termin zwrotu pożyczki, a zatem i dzień, od którego należy liczyć termin przedawnienia, został pierwotnie oznaczony przez strony na dzień 30 czerwca 1997 roku, a następnie zmieniany był kolejnymi aneksami. W ocenie Sądu I Instancji zasadniczo obie strony przyjęły założenie, że trzyletni termin przedawnienia należy liczyć od wskazanej w treści umowy daty (zmienianej kolejnymi aneksami), określającej termin zwrotu pożyczki. Sąd Rejonowy wskazał, że strony podpisując każdy kolejny aneks (zgodnie z § 6 umowy) dokonywały zmiany pierwotnej treści umowy, gdyż zamiast terminu zwrotu pożyczki określonego pierwotnie na dzień 30 czerwca 1997 roku podawały kolejno dalsze terminy zwrotu pożyczki. Zobowiązanie łączące strony było więc nadal zobowiązaniem terminowym, przesunięciu ulegał jedynie termin zwrotu pożyczki i tym samym przesuwany był termin wymagalności roszczenia powódki, od którego należy liczyć trzyletni termin przedawnienia. Sąd Rejonowy uznał, że w ramach swobody kontraktowej wyrażonej w art. 353¹ k.c. takowa modyfikacja jest dopuszczalna i wbrew stanowisku pozwanej nie narusza ona art. 119 k.c. Sąd Rejonowy podzielił stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z dnia 16 lutego 2005 roku, sygn. akt IV CK 502/04, zgodnie z którym przepis art. 119 k.c. ustanawia zakaz skracania lub przedłużenia przez czynność prawną terminów przedawnienia. Wobec powyższego Sąd Rejonowy uznał za pozbawione racji wywody pozwanej odnośnie nieważności postanowień umowy przesuwających termin zwrotu pożyczki z powołaniem się na art. 58 § 1 k.c.

Sąd Rejonowy wskazał, że każdy kolejny aneks podpisywany był przed upływem trzyletniego okresu przedawnienia liczonego od daty zwrotu pożyczki określonej poprzedzającym go aneksem. Ostatni z aneksów nosi datę 20 grudnia 2009 roku i aneks ten nie jest negowany przez pozwaną pod kątem jego antydatowania. Aneksem tym pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki w terminie do dnia 31 grudnia 2011 roku. Trzyletni termin przedawnienia należy więc liczyć od dnia 31 grudnia 2011 roku, jest to bowiem termin zwrotu pożyczki określony w ostatnim aneksie i tym samym jest to ustalona przez strony data wymagalności roszczenia powódki. Powództwo w niniejszej sprawie zostało wytoczone w dniu 12 listopada 2012 roku, a więc przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia liczonego od dnia 31 grudnia 2011 roku. Tym samym roszczenie o zwrot pożyczki w kwocie 50 000 zł nie przedawniło się.

W ocenie Sądu Rejonowego nie przedawniło się również roszczenie o zapłatę odsetek. Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 360 k.c. tak zwane odsetki kapitałowe, ustalone przez strony jako zapłata za korzystanie z kapitału – w braku odmiennego zastrzeżenia – są płatne co roku z dołu. W rozpoznanej sprawie strony dokonały odmiennego

zastrzeżenia, gdyż postanowiły, że odsetki mają być płatne „łącznie ze spłatą pożyczonej kwoty”. Tym samym roszczenie o zapłatę odsetek staje się wymagalne jednocześnie z roszczeniem o zapłatę kwoty pożyczki. Trzyletni termin przedawnienia roszczenia o zapłatę odsetek należy więc liczyć od tej samej daty, co termin przedawnienia roszczenia o zapłatę kwoty pożyczki.

Sąd Rejonowy nie podzielił też stanowiska strony pozwanej w zakresie antydatowania aneksów wskazując, iż na taki wniosek nie pozwala ocena zgromadzonego materiału dowodowego.

Sąd Rejonowy nie podzielił także zarzutów pozwanej zgłoszonych na rozprawie w dniu 16 września 2015 roku co do istnienia przedmiotowych not księgowych. Wskazano, iż sama okoliczność, że powódka nie posiada dowodów nadania not oraz że przedłożone zostały kserokopie not nie przesądza o tym, że dokumenty te zostały stworzone na potrzeby niniejszego postępowania, jak wywodzi strona pozwana. O fakcie antydatowania aneksów nie świadczą w ocenie Sądu Rejonowego także przedłożone przez pozwaną dokumenty w postaci protokołu kontroli Urzędu Kontroli Skarbowej przeprowadzonej w 2006 roku, szczególnie że ustalenia organu podatkowego, nie są one dla Sądu wiążące, nawet jeżeli między sprawami cywilnymi i podatkowymi występuje związek faktyczny.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest uzasadnione w zakresie należności głównej, tj. kwoty 50 000 zł wraz z odsetkami od dnia 1 stycznia 2012 roku w wysokości odsetek ustawowych. Zgodnie bowiem z §3 umowy pożyczki w przypadku niedokonania zwrotu pożyczki w ustalonym terminie, pożyczkobiorca obowiązany jest do zapłaty odsetek za zwłokę w wysokości ustawowej. Powyższe znalazło wyraz w pkt I sentencji wyroku.

W pkt II sentencji wyroku Sąd uwzględnił w przeważającej części żądanie powódki o zapłatę odsetek umownych stanowiących tak zwane odsetki kapitałowe, ustalone przez strony jako zapłata za korzystanie z kapitału. Sąd Rejonowy wskazał, że kolejnymi aneksami strony zmieniały wysokość stopy procentowej. Powódka powołując się na dokonane wcześniej potrącenie umowne, dochodziła odsetek umownych od dnia 1 stycznia 2001 roku. Stąd też żądanie powódki zostało uwzględnione z zastosowaniem stóp procentowych określonych kolejno popisywanymi aneksami począwszy od 1 stycznia 2001 roku. Nową stopę odsetek każdym razem zasądzono od daty danego aneksu albo od daty obowiązywania zmiany w zakresie stopy procentowej oznaczonej w danym aneksie (punkt II wyroku).

W pkt III sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo o odsetki w pozostałym zakresie, tj. za okres od 31 grudnia 1999 roku, albowiem jak wynika z twierdzeń powódki oraz zaprezentowanych przez nią dowodów wynika, że należności z tytułu odsetek poprzedzające 2001 rok zostały umownie potrącone.

Rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd Rejonowy odwołał się do treści art. 98 § 1 k.p.c. Wskazano, że zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając na uwadze, że powództwo zostało uwzględnione w zdecydowanie przeważającej części Sąd Rejonowy uznał, że zwrot kosztów postępowania należy się powódce od pozwanej, którą należy uznać za stronę przegrywającą proces. Na koszty te złożyły się opłata od pozwu w kwocie 2 500 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2 400 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu(Dz.U.2013.490 j.t.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

Z wyrokiem tym nie zgodziła się pozwana i złożyła apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości i zarzucając temu orzeczeniu:

1. błędy w ustaleniach faktycznych, polegające na błędnym przyjęciu, że:

a). pismem z dnia 31 grudnia 2000 roku pozwana zwróciła się do powódki z prośbą o dokonanie kompensaty należności z tytułu odsetek od pożyczki za rok 1998 rok w wysokości 10.500,00 zł, za 1999 rok w wysokości 10.500,00 zł, za 2000 rok w wysokości 10.500,00 zł oraz noty 1/00 wystawionej tytułem opłaty skarbowej w wysokości 910,90 zł na poczet zakupionych przez powódkę udziałów (w kwocie 14.000 zł), dopłaty do zakupionego gruntu (w kwocie

6000,00 zł), zapłaty za fakturę nr (...) (w kwocie 2996 zł) oraz częściowej zapłaty za fakturę nr (...) (w kwocie 9.414,90 zł) w sytuacji, w której pozwana nie sporządziła przedmiotowego pisma,

b). główna księgową powodowej spółki (...) wystawiła noty księgowe obciążające pozwaną spółkę z tytułu odsetek od umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, a przedmiotowe noty księgowe były wystawiane w grudniu każdego roku, począwszy od dnia 31 grudnia 1998 roku i nie były wysyłane do pozwanej za zwrotnym potwierdzeniem odbioru z uwagi na wzajemną współpracę w sytuacji, w której w okresie od 2004 roku do 2009 roku noty księgowe nie były wystawiane i nie były doręczane pozwanej spółce;

c). kompensowane były jedynie odsetki umowne od pożyczki udzielonej na podstawie umowy z dnia 27 listopada 1996 roku oraz należności wynikające z innych stosunków zobowiązaniowych w sytuacji, w której kompensata dotyczyła kwoty kapitału pożyczki.

2. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik

postępowania, tj.: przepisu art. 233 § 1 kpc poprzez niewłaściwą ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy naruszającą zasadę swobodnej oceny dowodów, polegającą na:

a). błędnym przyjęciu przez Sąd, że poszczególne aneksy podpisywane były przez strony w datach w nich wskazanych i w związku z tym roszczenie powódki stało się wymagalne dopiero w dniu 31 grudnia 2011 roku i od tej daty należy liczyć trzy letni termin przedawnienia w sytuacji, w której z zeznań świadka E. F. i przesłuchanego w charakterze strony J. M. (1), jak również z noty księgowej z dnia 31 grudnia 2003 roku oraz z protokołu kontroli jednoznacznie wynika, że roszczenie powódki stało się wymagalne w dniu 01 lutego 2001 roku, a aneksy datowane na dzień - a podpisywane w innych datach - 03 stycznia 2001 roku, 31 grudnia 2002 roku, 30 grudnia 2004 roku i 25 grudnia 2007 roku stanowiły jedynie uznanie przez pozwaną roszczenia, a po kolejnych przerwach biegu przedawnienia, rozpoczęło ono ponownie bieg w dniu podpisania ostatniego aneksu, tj. w dniu 20 grudnia 2009 roku i w związku z tym w dniu 21 grudnia 2012 roku upłynął termin przedawnienia roszczenia powódki, kompensowane były jedynie odsetki umowne od pożyczki udzielonej na podstawie umowy z dnia 27 listopada 1996 roku oraz należności wynikające z innych stosunków zobowiązaniowych, co wynika z pisma pozwanej z dnia 31 grudnia 2000 roku w sytuacji, w której kompensata dotyczyła kwoty kapitału pożyczki, a pismo z dnia 31 grudnia 2000 roku nie zostało sporządzone przez pozwaną, a przez powódkę na potrzeby przedmiotowego postępowania;

a). odmowę nadania waloru wiarygodności zeznaniom przesłuchanego w charakterze strony J. M. (1) i zeznaniom świadka E. F., co do faktycznych dat podpisywania aneksów datowanych na dzień 03 stycznia 2001 roku, 31 grudnia 2002 roku, 30 grudnia 2004 roku, 25 grudnia 2007 roku oraz aneksu datowanego na dzień 20 grudnia 2009 roku w sytuacji, w której zeznania w pełni korespondują z dowodami z dokumentów, tj. z notą księgową z dnia 31 grudnia 2003 roku, aneksem nr (...) z dnia 31 grudnia 2004 roku oraz protokołem kontroli skarbowej, zeznaniom przesłuchanego w charakterze strony J. M. (1) i zeznaniom świadka E. F., co do umownego potrącenia wzajemnych wierzytelności stron w sposób wskazany przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty, tj. że kompensata dotyczyła kwoty kapitału pożyczki,

3. dokonanie wybiórczej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności poprzez brak dostatecznej oceny:

a). noty księgowej z dnia 31 grudnia 2003 roku, którą powódka obciążyła pozwaną kwotą 6.000,00 zł tytułem naliczonych odsetek od umowy pożyczki zawartej w dniu 27 listopada 1996 roku za okres od dnia 01 stycznia 2002 roku do dnia 31 grudnia 2002 roku i za okres od dnia 01 stycznia 2003 roku do dnia 31 grudnia 2003 roku, a kwota ta stanowiła iloczyn kwoty pożyczki i wysokości odsetek ustalonych w aneksie z dnia 04 stycznia 1999 roku ($50.000,00 \text{ zł} \times 12,00\% = 6000,00 \text{ zł}$), co potwierdza fakt, że aneks datowany na dzień 31 grudnia 2002 roku, a określający termin zwrotu pożyczki do dnia 31 grudnia 2004 roku został podpisany dopiero w 2009 roku;

b). aneksu nr (...) z dnia 31 grudnia 2004 roku, zgodnie z którym pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty pożyczki do dnia 30 czerwca 2007 roku, zaś łącznie ze spłatą pożyczonej kwoty pozwana zobowiązała się zapłacić odsetki w wysokości 8% kwoty pożyczki w skali rocznej liczone od 01 stycznia 2005 roku do dnia jej zwrotu, co potwierdza fakt, że poszczególne aneksy zostały podpisane dopiero w 2009 roku i fakt, że w okresie od 2004, roku do 2009 roku noty księgowy nie były wystawiane i nie były doręczane pozwanej spółce;

4. zachowania strony powodowej w trakcie procesu, tj. nie dołączenie do akt sprawy wszystkich aneksów do umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku, tj. w szczególności aneksu datowanego na dzień 31 grudnia 2004 roku, a określającego termin zwrotu pożyczki do dnia 30 czerwca 2007 roku, z których to wynikały niekorzystne dla strony powodowej fakty,

5. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a). przepisu art. 60 kc poprzez jego błędną wykładnię, skutkującą błędnym przyjęciem, że przedłożenie przez powódkę niepodpisanego przez pozwaną pisma z dnia 31 grudnia 2000 roku, rzekomo sporządzonego przez pozwaną, ujawnia wolę J. M. (1) co do skompensowania jedynie odsetek umownych od pożyczki udzielonej na podstawie umowy z dnia 27 listopada 1996 roku oraz należności wynikających z innych stosunków zobowiązaniowych w sposób dostateczny,

b). przepisu art. 119 § 1 kc w związku z przepisem art. 120 kc w związku z przepisem art. 123 § 1 pkt 2 kc w związku z przepisem art. 124 § 1 kc poprzez ich błędną wykładnię i w konsekwencji błędne przyjęcie przez Sąd, że zmiana terminu płatności dokonana już po upływie terminu wymagalności roszczenia, stanowi ustalenie kolejnego terminu wymagalności roszczenia i od tego terminu rozpoczyna się dopiero bieg terminu przedawnienia w sytuacji, w której każda kolejna zmiana płatności dokonana już po uprzednim nadejściu terminu wymagalności roszczenia stanowi jedynie przerwanie biegu terminu przedawnienia zgodnie z zasadami dotyczącymi obliczania terminów, po każdym przerwaniu od dnia następnego rozpoczyna się bieg przedawnienia na nowo,

c). przepisu art. 58 § 1 i kc poprzez jego niezastosowanie, będące konsekwencją przyjęcia, że zmiana terminu płatności dokonana w aneksie datowanym na dzień 20 grudnia 2009 roku już po upływie terminu wymagalności roszczenia, który w niniejszej sprawie nastąpił w dniu 01 lutego 2001 roku, stanowi ustalenie kolejnego terminu wymagalności roszczenia i od tego terminu rozpoczyna się dopiero bieg terminu przedawnienia, co jest sprzeczne z treścią przepisu art. 124 kc w związku z przepisem art. 124 kc, albowiem terminy przedawnienia nie mogą być przedłużane przez czynność prawną, a w tym przez ustalenie kolejnego terminu wymagalności roszczenia już po uprzednim nadejściu terminu wymagalności roszczenia, a przerwanie biegu terminu przedawnienia może nastąpić tylko w sytuacjach określonych w przepisie art. 124 § 2 kc tj. przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji.

Podnosząc powyższe zarzuty pozwana na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 kpc w związku z art. 386 kpc wniosła:

a). o zmianę wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydziału Gospodarczego z dnia 03 lutego 2015 roku sygn. akt X GC 174/15 poprzez oddalenie powództwa w całości,

b). o zasądzenie od powódki Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz pozwanej Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zwrotu kosztów postępowania za pierwszą i drugą instancję, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie:

c). o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydziału Gospodarczego z dnia 03 lutego 2016 roku sygn. akt X GC 174/15 oraz przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

W rozwinięciu zarzutów apelująca dokonała ich szerokiego omówienia przywołując zarówno dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy jak i odwołując się do zeznań świadków oraz stron.

W szczególności wskazała, iż w zaskarżonym wyroku Sąd poczynił szereg błędów w ustaleniach faktycznych, które miały istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia w zakresie faktycznych dat podpisywania poszczególnych aneksów oraz umownego potrącenia wzajemnych wierzytelności stron, tj. błędne przyjęcie, że kompensowane były jedynie odsetki umowne od pożyczki udzielonej na podstawie umowy z dnia 27 listopada 1996 roku oraz należności wynikające z innych stosunków zobowiązaniowych w sytuacji, w której kompensata dotyczyła kwoty kapitału pożyczki. Apelująca wskazała, iż ustalony w sprawie stan faktyczny nie znajduje odzwierciedlenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w dowodach z dokumentów, zeznaniach świadków i przesłuchanego w charakterze strony J. M. (1). W ocenie apelującej Sąd naruszył w sposób rażący zasady oceny materiału dowodowego oceniając go w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a przede wszystkim naruszył zasady właściwego kojarzenia faktów. Nadto dodała, iż zeznania J. M. (1) i E. F. w pełni korespondują z dowodami z dokumentów księgowych wystawionych przez powódkę, tj. z notą księgową z dnia 31 grudnia 2003 roku, aneksem nr (...) z dnia 31 grudnia 2004 roku oraz protokołem kontroli. Apelująca wskazała, iż nie ulega wątpliwości, że przedłożenie przez powódkę niepodpisanego przez pozwaną pisma z dnia 31 grudnia 2000 roku, rzekomo sporządzonego przez pozwaną, nie ujawnia woli J. M. (1) co do skompensowania jedynie odsetek umownych od pożyczki udzielonej na podstawie umowy z dnia 27 listopada 1996 roku oraz należności wynikających z innych stosunków zobowiązaniowych w sposób dostateczny.

Apelująca wskazała, że w wyroku z dnia 26 października 2011 roku (I CSK 762/10 LEX nr 1095810) Sąd Najwyższy stwierdził, że określony w przepisie art. 119 kc zakaz umawiania się co do innego okresu przedawnienia, niż wynika to z ustawy obejmuje także zakaz umawiania się, co do wymagalności roszczenia z terminowego zobowiązania o zapłatę, po tym jak stało się ono wymagalne. Takie postanowienie umowy, jako sprzeczne z bezwzględnie obowiązującym przepisem, jest nieważne. Zgodnie z treścią przepisu art. 58 § 1 kc czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Zdaniem pozwanej nie ulega wątpliwości, że po kolejnych przerwach biegu przedawnienia, stosownie do treści przepisu art. 124 § 1 kc, zgodnie z którym po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przedawnienie rozpoczęło bieg w dniu podpisania ostatniego aneksu, tj. w dniu 20 grudnia 2009 roku i w związku z tym termin przedawnienia upłynął w dniu 21 grudnia 2012 roku. Skoro pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 12 listopada 2014 roku, to nastąpiło to po upływie terminu przedawnienia roszczenia w całości dochodzonego w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe pozwana wskazała, że apelacja zasługuje na uwzględnienie.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka podała, że apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazała, że Sąd I instancji nie dopuścił się naruszeń prawa, które zarzuca mu w swojej apelacji pozwana, a znaczna część zarzutów apelacyjnych stanowi w istocie powtórzenie argumentacji prezentowanej przez pozwaną w toku dotychczas przeprowadzonego postępowania. Wskazała, że w zakresie zaskarżonym apelacją powódka podziela stanowisko Sądu I instancji i jednocześnie wskazuje na poniższą argumentację, przemawiającą za jego prawidłowością.

Wskazała, że w myśl reguły z art. 6 k.c. pozwana nie udowodniła zarzutu potrącenia jak i faktu antydatowania aneksów do umowy pożyczki. Tymczasem pozwana ograniczyła się jedynie do zakwestionowania stanowiska powódki i wskazania, że dokument z dnia 31 grudnia 2000 roku został przez nią stworzony na potrzeby postępowania, co należy uznać za twierdzenia gołosłowne i niezajdujące oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Wskazała, że za akceptacją stanowiska pozwanej w zakresie antydatowania dokumentów nie przemawia fakt wystawienia przez powódkę not księgowych, które w niektórych przypadkach nie odzwierciedlały wysokości odsetek obowiązujących w poszczególnych okresach. Podkreśliła, że noty księgowe mają jedynie charakter dokumentów

księgowych i nie stanowią dowodu, na podstawie którego można byłoby precyzyjnie określić termin zawarcia aneksów do umowy pożyczki w sposób świadczący o ich antydatowaniu.

Ponadto powódka wskazała, że w całości podziela stanowisko Sądu I instancji dotyczące oceny przeprowadzonych w niniejszej sprawie dowodów ze źródeł osobowych, a zarzuty dotyczące ich nieprawidłowej oceny nie zasługują na aprobatę. Wskazała, iż Sąd Rejonowy szczegółowo opisał przyczyny, dla których dał wiarę zeznaniom świadków zawnioskowanych przez powódkę, a jednocześnie uzasadnił, dlaczego dowody ze źródeł osobowych zawnioskowanych przez pozwaną uznał za niewiarygodne. Powódka podniosła, iż jest oczywiste, że w przypadku naprowadzania przez każdą ze stron dowodów ze źródeł osobowych, częstokroć zeznania te są rozbieżne, a nawet sprzeczne. W związku z tym Sąd musi ocenić ich wartość i moc dowodową, przy czym zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c., dokonuje tego według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zdaniem powódki Sąd I instancji dokonał oceny mieszczącej się w granicach zakreślonych w powyższym przepisie. Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje bowiem, że rozstrzygnięcie oparte jest na racjonalnych wnioskach wyprowadzonych przez Sąd zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Powódka zakwestionowała także stanowisko prezentowane przez pozwaną oparte na błędnym założeniu, że przepis art. 119 k.c. odnosi się zarówno do terminów, jak i do okresów przedawnienia.

Reasumując powódka wskazała, że dogłębna analiza wszystkich okoliczności prowadzi do jednoznacznego wniosku, że apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem zarzuty w niej zawarte są chybione. Powódka podkreśliła, że twierdzenia pozwanej stanowią powtórzenie poglądów przedstawianych wielokrotnie w toku całego procesu, a w treści apelacji nie zawarto żadnych nowych argumentów w stosunku do tego, co pozwana prezentowała dotychczas.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała się niezasadna.

Zgodnie z art. 382 kpc Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Z regulacji tej wynika, że Sąd rozpoznający apelację orzeka na podstawie materiału zgromadzonego zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji, natomiast postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy, co oznacza, że wyrok Sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych ustaleniach faktycznych i prawnych.

W pierwszej kolejności należy, więc ustalić podstawę faktyczną rozstrzygnięcia oraz poddać ocenie te zarzuty apelacji, które odnoszą się do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji.

Oceniając cały materiał dowodowy zebrany w sprawie Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż Sąd pierwszej instancji prawidłowo przeprowadził oraz szczegółowo i dokładnie ocenił dowody w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy akceptuje wskazaną przez Sąd Rejonowy podstawę prawną roszczenia i podziela dokonane przez ten Sąd ustalenia faktyczne oparte na zgłoszonych przez strony dowodach, przy czym nie ma potrzeby ponownego przytaczania tych samych argumentów w zakresie oceny.

W ocenie Sądu Okręgowego nieuzasadnione są zarzuty apelacji, w których skarżąca zarzuca Sądowi I instancji naruszenie prawa materialnego jak i prawa procesowego.

Na aprobatę nie zarzut apelacji dotyczący naruszenia przepisów prawa procesowego, w szczególności przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. wskazać należy, że nie może on zastać uznany za skuteczny. Strona skarżąca nie zdołała wskazać konkretnych uchybień zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, których miał się dopuścić Sąd I instancji w swojej ocenie dowodów. Pozwana ograniczyła się jedynie do polemiki z Sądem Rejonowym w zakresie dokonanej oceny materiału dowodowego. Z analizy zarzutów apelacji wynika jednoznacznie, że pozwana nie zgadza się z oceną materiału dowodowego przedstawioną przez Sąd Rejonowy i prezentuje własną ocenę, którą przedstawiała już w toku postępowania przed Sądem I instancji. Trudno zatem podjąć polemikę z tak sformułowanym zarzutem polegającym

jedynie na odmiennym stanowisku co do kluczowych kwestii sporu. W tym miejscu podzielić należy stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który wskazał, iż „skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu”.

Jak już wyżej podniesiono Sąd Okręgowy akceptuje w całej rozciągłości ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy oparte na zgłoszonych przez strony dowodach z dokumentów oraz również na zeznaniach świadków i stron i akceptuje również ocenę ich wiarygodności czy też jej braku i nie widzi potrzeby ponownego przytaczania tych samych argumentów w zakresie oceny dowodów.

Odnosnie zarzutów dotyczących prawa materialnego, Sąd Okręgowy również nie znalazł podstaw do ich uwzględnienia. W ocenie Sądu Okręgowego na uwypuklenie w tym przedmiocie zasługują dwa zarzuty tj. zarzut potrącenia oraz zarzut przedawnienia jako kluczowe dla wyniku przedmiotowego sporu.

Odnosząc się do zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu potrącenia wskazać należy, iż nie został on uwzględniony. W związku z tym, iż to pozwana spółka wywodziła skutki prawne z twierdzenia, że doszło do skutecznego potrącenia jej wierzytelności z wierzytelnością powódki co do należności głównej to w myśl art. 6 k.c. na pozwanej spoczywał obowiązek przedstawienia dowodów potwierdzających te okoliczności. Tymczasem w toku procesu przed Sądem I instancji pozwana nie przedstawiła takiego materiału dowodowego, który by te przytoczenia potwierdził. O ile sam fakt potrącenia pozostawał bezsporny o tyle pozwana winna była wykazać, że doszło do potrącenia jej wierzytelności z kapitałem (należnością główną), co z kolei kwestionowała powódka. Pozwana tymczasem wykazała bierną postawę w tym zakresie i nie wykazała, że doszło do skutecznego potrącenia w sposób przez nią opisany. Niewystarczające w tej materii jest twierdzenie pozwanej, że do potrącenia doszło z kapitałem (należnością główną z tytułu umowy pożyczki) bo taka była wola zarządu pozwanej spółki potwierdzona zeznaniami J. M. (1). Skoro bowiem taka była wola zarządu pozwanej spółki to pozwana winna była wykazać w jaki sposób została ona wyrażona, tymczasem takich dowodów jak i przytoczeń brak w materiale dowodowym. Analiza materiału dowodowego prowadzi bowiem do zgoła odmiennych wniosków. Przede wszystkim w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek oświadczenia o potrąceniu złożonego przez zarząd strony pozwanej. Jedyny dokument powiązany z potrąceniem to pismo z dnia 31 grudnia 2000 roku zawierające prośbę pozwanej o dokonanie kompensaty należności z tytułu odsetek od pożyczki za rok 1998 rok w wysokości 10 500 zł, za 1999 rok w wysokości 10 500 zł, za 2000 rok w wysokości 10 500 zł oraz noty 1/00 wystawionej tytułem opłaty skarbowej w wysokości 910,90 zł na poczet zakupionych przez powódkę udziałów (w kwocie 14 000 zł), dopłaty do zakupionego gruntu (w kwocie 6 000 zł), zapłaty za fakturę nr (...) (w kwocie 2 996 zł) oraz częściowej zapłaty za fakturę nr (...) (w kwocie 9 414,90 zł). W odpowiedzi na powyższe z kolei powódka wskazała, że wyraziła zgodę na rozliczenie wzajemnych wierzytelności stron w sposób wskazany w piśmie z dnia 31 grudnia 2000 roku i takiego rozliczenia dokonała. Niezrozumiałe jest zatem potwierdzenie w sprzecznie przez pozwaną, że dokonała potrącenia w dniu 31 grudnia 2000 roku, a następnie zakwestionowanie powyższego pisma w toku dalszego procesu i wskazywanie, że zostało ono sporządzone przez powódkę na potrzeby tego procesu.

W ocenie Sądu Okręgowego rację ma pozwana, że pismo to nie może stanowić dokumentu potwierdzającego złożenie oświadczenia woli o określonej w tym piśmie treści i pismo to nie może zostać zakwalifikowane jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. Okoliczność ta w ocenie Sądu Okręgowego jakkolwiek prawdziwa nie może jednak deprecjonować wartości dowodowej tego pisma szczególnie w powiązaniu z innymi dowodowymi w sprawie. Wobec bowiem twierdzenia strony pozwanej zawartego w sprzecznie, o dokonaniu w dniu 31 grudnia 2000 roku potrąceniu przy braku innych dowodów w sprawie nakazuje przyznać walor wiarygodności piśmie z dnia 31 grudnia 2000 roku, z którego wynika, iż potrącenie dotyczyło należności ubocznych, a nie należności głównej, a pozwana nie dowiodła, że było inaczej. Na marginesie już tylko dodać należy, iż powoływanie się przez pozwaną na ustalenia poczynione w innym procesie nie ma znaczenia dla przedmiotowego sporu i jego wyniku albowiem dotyczy innego

pożyczkobiorcy i innych okoliczności. Sąd w przedmiotowej sprawie czyni własne ustalenia na podstawie materiału dowodowego przedstawionego przez strony.

Sąd Okręgowy przeprowadzając analizę zdarzeń dotyczącą podpisywania aneksów przez strony umowy, szczegółowo opisaną w uzasadnieniu Sądu Rejonowego nie znalazł jakichkolwiek podstaw do jej zakwestionowania dzieląc te ustalenia i wywody prawne Sądu I instancji. Sąd Rejonowy wnikliwie ocenił zachowanie ciągłości w podpisywaniu przez strony umowy aneksów, które zawsze miały miejsce przed upływem terminów płatności określonych w poprzednim aneksie. Sąd Okręgowy zwraca także uwagę, że oświadczenie dyrektora zarządu pozwanej złożone w toku kontroli Urzędu Skarbowego przeprowadzającego postępowanie kontrolne, iż umowa pożyczki z dnia 27 listopada 1996 roku nie została spłacona, odsetki zostały rozliczone lecz nie spłacone oraz, że do ww. umowy nie było aneksów nie może być uznane za prawdziwe. W tym miejscu Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że część aneksów była zawarta przed rokiem 2006 i nie były one kwestionowane przez pozwaną w toku procesu, zatem prawdziwość zeznań w tym zakresie jest oczywiście wysoce wątpliwa i przesądza o przyjęciu przez pozwaną spółkę określonej linii obrony obliczonej tylko i wyłącznie na potrzeby przedmiotowego postępowania.

Dodać również należy, iż zarzut antydatowania poszczególnych aneksów również należy ocenić jako chybiony. Również w tym aspekcie Sąd Okręgowy podziela ustalenia i wywody Sądu Rejonowego w całej rozciągłości. Uzupełniająco dodać należy, że jeżeli jakiś dokument - w tym wypadku aneksy - jest podpisywany w innej dacie niż widnieje na dokumencie to nie ma żadnych przeszkód, aby obok podpisu, osoba podpisująca aneks uczyniła zapis co do daty, potwierdzając tym samym, kiedy w istocie podpis została złożona. Nie może ująć z pola widzenia fakt, że aneksy te były bardzo ważnymi dokumentami o charakterze finansowym i tym samym reprezentant pozwanej musiał zadbać o interesy pozwanej spółki i dochować należytej staranności, która winna się przejawiać w potwierdzeniu stanu rzeczywistego czyli zapisaniu daty zgodnej z zaistniałym stanem rzeczy w sytuacji, gdy aneks był oznaczony inną datą. Skoro takiej adnotacji nie uczyniono oraz wobec braku innych dowodów, które mogłyby potwierdzić, że aneksy były podpisywane w innych datach niż to widnieje na aneksach wskazać należy, iż również zarzutu antydatowania aneksów strona pozwana nie zdołała wykazać. Okoliczności powyższej nie zmienia brak dowodów nadania wszystkich not księgowych, które powódka wysłała do pozwanej, w kontekście braku przeciwdowodów ze strony pozwanej.

Reasumując wskazać należy, iż wszystkie powyższe okoliczności doprowadziły Sąd Okręgowy do przekonania, że zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku stanowisko Sądu Rejonowego jest uzasadnione, tzn., że nie sposób uznać, iż dochodzone przez powódkę należności w postaci kwoty kapitału pożyczki w wysokości 50 000 zł oraz odsetki umowne od 1 stycznia 2001 roku zostały umorzone na skutek umownego potrącenia jak to wskazywała strona pozwana.

Odnosząc się natomiast do drugiego kluczowego zarzutu podniesionego w apelacji tj. zarzutu przedawnienia wskazać należy, że przedmiotowy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Na wstępie wskazać należy, iż niespornym pomiędzy stronami był fakt, że termin przedawnienia roszczeń powódki - zgodnie z art. 118 k.c. - wynosi trzy lata i wynika z faktu, iż z żądaniem zapłaty wstąpiła powódka - czyli strona dająca pożyczkę. Poza sporem pozostawała też okoliczność, iż trzyletni termin przedawnienia należy liczyć od daty wymagalności roszczenia powódki zgodnie z art. 120 § 1 k.c. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że roszczenie powódki jest roszczeniem terminowym ponieważ strony określiły termin zwrotu pożyczki. Zatem roszczenie to stało się wymagalne z dniem, w którym upływał termin płatności pożyczki. Jak wynika z materiału dowodowego zawartymi przez strony aneksami termin zwrotu pożyczki był wielokrotnie przesuwany, jednak zawsze miało to miejsce przed upływem terminu wskazanego w poprzednim aneksie. W ten sposób strony zgodnie przesuwwały termin zapłaty (zwrotu) pożyczki i tym samym zmianie ulegał termin wymagalności, nie zmieniało to jednak faktu, iż zobowiązanie łączące strony było nadal zobowiązaniem terminowym. W kontekście powyższego stanowisko pozwanej, iż doszło w ten sposób do naruszenia dyspozycji art. 119 kc należy uznać za chybione. Zgodnie z art. 119 kc terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Sąd Okręgowy podziela stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2005 roku, sygn. akt IV CK 502/04, że przepis art. 119 k.c. ustanawia zakaz skracania lub przedłużania przez czynność prawną terminów przedawnienia. Zwrot „terminy przedawnienia” użyty w art. 119 k.c. wyłącza możliwość umawiania się co do innego okresu przedawnienia, niż wynika to z ustawy. Zakaz ten nie dotyczy natomiast wymagalności roszczenia, od którego zgodnie z art. 120 § 1 k.c. zależy rozpoczęcie biegu przedawnienia. Sąd Najwyższy podkreślił

przy tym, że odmienny pogląd zawarty w niepublikowanym wyroku z dnia 12.02.2002 r., IV CKN 862/00, wyrażony został na gruncie konkretnego stanu faktycznego tamtej sprawy i nie może być uogólniany. Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowego sporu wskazać należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, iż nie doszło do przedawnienia żądania objętego pozwem. Ostatni aneks został podpisany w dniu 20 grudnia 2009 roku i nie był kwestionowany przez pozwaną pod kątem jego antydatowania. Mocą tego aneksu pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki w terminie do dnia 31 grudnia 2011 roku. Zatem trzyletni termin przedawnienia należy więc liczyć od dnia 31 grudnia 2011 roku. Powództwo natomiast w niniejszej sprawie zostało wytoczone w dniu 12 listopada 2012 roku, powyższe przesądza o tym, że roszczenie o zwrot pożyczki w kwocie 50 000 zł nie przedawniło się. Co czyni kolejny zarzut apelacyjny zarzutem niezasadnym. W tym miejscu podkreślić należy także, że również żądanie odsetkowe nie uległo przedawnieniu albowiem strony postanowiły, że odsetki mają być płatne „łącznie ze spłatą pożyczonej kwoty”, co oznacza, iż trzyletni termin przedawnienia roszczenia o zapłatę odsetek należy liczyć od tej samej daty, co termin przedawnienia roszczenia o zapłatę kwoty pożyczki.

Reasumując wskazać należy, iż zarzuty podniesione w apelacji zarówno te kluczowe dla rozstrzygnięcia jak i te poboczne należało uznać za chybione i nie mające wpływu na treść orzeczenia Sądu Rejonowego.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zapadło przy zastosowaniu przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 i § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO (...)SSO (...)SSR del. (...)

Sygn. akt VIII Ga 255/16

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)